

Mái Tóc Rùng Rợn

Contents

Mái Tóc Rùng Rợn	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	3
3. Chương 3	7
4. Chương 4	8

Mái Tóc Rùng Rợn

Giới thiệu

Thể loại: truyện ngắn, kinh dị, tình cảm, tâm linh, ma quái Vì lòng tham mà bọn chúng đã cắt mái tóc

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/mai-toc-rung-ron>

1. Chương 1

“Bây giờ là 23h15’. Các bạn đang nghe đài FM91mh của đài phát thanh VOV giao thông. Đêm đã về khuya, những ai còn đang di chuyển trên đường dù vì công việc hoặc...”

Phụt.

Trường đập tay vào nút tắt đài trong xe. Tâm trạng anh bây giờ rất tệ, lo lắng khiến trán anh nhúu chặt, mồ hôi rịn ra hai bên thái dương và đôi mắt ẩn sau cặp kính hiện lên vẻ bồn chồn. Chốc chốc anh lại nhìn đồng hồ, bàn tay cầm vô lăng siết lại chặt hơn. Con đường phía trước trống trải và tối đen mịt mù, ánh sáng từ đèn xe chiếu xa một khoảng năm mét, đường vắng nên Trường càng đạp sâu chân ga, xe lướt đi vun vút trong màn đêm.

Khoảng hai tiếng trước, bệnh viện thông báo vợ chưa cưới của anh đã trốn khỏi phòng bệnh, cô ấy không về nhà, cũng không bắt máy điện thoại, bất đắc dĩ họ phải gọi cho anh. Trường nghĩ tới đó mà lòng như lửa đốt, anh lo sợ cô ấy sẽ làm điều gì dại dột, hiện cô ấy đang phải điều trị bệnh ung thư máu quái ác. Sau

vài lần xạ trị, tóc của cô ấy đã rụng tới trơ da đầu, các bác sĩ còn phát hiện vợ chưa cưới của Trường chớm mắc chứng trầm cảm, một bệnh tâm lý rất nguy hiểm, họ đã cho cô ấy dùng thuốc nhưng tình hình gần như không có tiến triển gì nhiều.

Phía bệnh viện khuyến khích kết hợp tác động tâm lý với dùng thuốc để cải thiện tình trạng cho cô ấy. Phần lớn những u uất phát sinh trong lòng vợ chưa cưới của Trường là do cô sợ anh sẽ hủy hôn và bỏ rơi cô sau tất cả. Trường nhận thức được trách nhiệm của mình rất lớn, anh luôn sắp xếp thời gian để vào thăm cô, ít nhất hai ngày một lần. Nhưng hôm nay thì không, anh có chuyến công tác đột xuất, nên chỉ có thể gọi điện nói chuyện với vợ chưa cưới, cô đã im lặng cúp máy ngay sau đó. Bây giờ Trường chợt có linh cảm rất xấu về chuyện này. Cho tới cách đây vài tiếng, khi nhận được điện báo từ bệnh viện, Trường lập tức chạy xe về tìm cô.

Reng!!!!

Đang trong lúc miên man suy nghĩ, chiếc điện thoại để trước mặt bỗng sáng lên, màn hình hiển thị tên người gọi tới:

“My”

Là cô ấy! Trường lập tức cầm điện thoại lên nghe, giọng anh nói nhanh như quát:

- Em đang ở đâu vậy?

- ... Anh... Anh Trường... Cứu em...

Tiếng người con gái thốt thốt đứt quãng qua điện thoại, lọt vào tai Trường lại giống như một luồng điện giật tung não anh, vừa chuyển ánh nhìn từ dưới vô lăng lên cửa kính, trong khoảng ánh sáng đèn pha, đột ngột xuất hiện một vật. Anh còn chưa kịp định thần, xe đã lao tới, thứ kia lập tức bị đâm trúng, cái chóp đầu lò xo đập thẳng vào cửa kính xe. Trường vội vút điện thoại sang một bên, hai tay ghì chặt vô lăng, chân nhả ga, chân đạp phanh hết cỡ, nhưng vẫn không ngăn được cú va chạm đó. Thứ trước mặt giống như vỡ tan thành một đồng kính trên cửa kính.

Không phải máu. Ngay lúc đó anh nhận ra kia là một vật thể, chắc chắn không phải là nước bắn lên cửa kính xe. Thứ đó mềm và tách rời nhau thành từng sợi mảnh, chính mắt Trường còn thấy nó trượt dần xuống, tưởng như đó là một cái đầu dây tóc đang từ từ rơi khỏi mặt kính. Cho tới khi xe hoàn toàn dừng lại, anh vẫn chưa hết bàng hoàng vì những gì vừa diễn ra. Quá trình tiếp theo còn nhanh hơn nữa, khi mà Trường vẫn đang quan sát, thì vật thể kỳ quái kia đã hành động, chính xác là nó trường dọc về bên trái mặt kính, với tốc độ chớp nhoáng. Những sợi mảnh kết lại với nhau và tự động di chuyển, chỉ loáng một cái cửa kính trước mặt anh đã trống trơn.

Trường vẫn giữ mắt nhìn thẳng trong vài giây, anh tự hỏi thứ đó có phải là tóc không, nếu là tóc vậy chắc hẳn phải mọc ra từ một cái đầu nào đó. Có thể anh đã tông trúng một người đi đường, người ấy vừa ngã sang bên trái xe. Ngay lập tức, anh mở cửa, nhưng kinh ngạc làm sao, bên ngoài không có một vết tích va chạm nào. Không ai ngã ra đường, bên trái xe không có, trong gầm xe không có, xung quanh ngoài ánh sáng phát ra từ đèn pha ô tô thì chỉ thấy bóng tối hun hút. Trường cau mày, với tốc độ như vậy mà xảy ra va chạm, người bị đâm trúng chắc phải gãy nát xương, sao có thể nhanh chóng rời đi như vậy.

Chợt anh lạnh người, có một cảm giác nghi hoặc dội lên trong đầu Trường, lúc xe đâm vào thứ đó, anh khẳng định không nghe thấy một tiếng gì, càng không cảm thấy chút chấn động nào ở bên ngoài. Giống như xe chỉ lao vào không khí vậy. Bất giác Trường nhìn về phía trước tấm kính, còn rất nhiều tóc vẫn mắc ở cần gạt nước, chúng dài và đen nhánh, Trường còn cảm tưởng như chúng động đậy được, từng sợi ngúc ngoắc như súc tu, chúng hết bám lên cửa kính lại quần vào gương xe. Nhưng sau khi nhìn lại, anh không còn thấy gì nữa, chút tóc đó giờ buông thõng xuống, dù vậy khi nhìn chúng anh vẫn thấy sau gáy có chút rờn rợn.

Chuyện này nghĩ cũng hơi bất thường, anh hoàn toàn tỉnh táo khi thấy xe đâm vào thứ đó, khoan, lùi lại thời điểm thứ đó xuất hiện. Trường bậm môi. Có phải anh nhìn nhầm rồi không, lúc đó có một đồng lò xo đập đột nhiên ập đến, nó như bay từ phía bên phải sang, anh chạy xe ngang qua nên vô tình đâm vào nó. Một đám tóc bay từ bên phải tới, Trường liếc nhìn sang bên phải, đó là một khu đồng không trồng thiên trồng địa, bằng cách nào mớ tóc có thể xuất hiện được ở đây.

Hơn nữa, nó đang bay đi đâu? Trường nghĩ và tự thấy lưng lạnh toát, bên trái nơi mà nó bò qua, chính là sau lưng anh. Trường không dám trực tiếp quay lại nhìn, anh liếc vào gương xe, đằng sau không thấy gì, nhưng tốt nhất là nên rời khỏi đây, anh nhanh chóng vào xe, đóng cửa và nổ máy lên.

Chợt nhớ ra cuộc gọi dang dở với My, Trường tìm quanh mới thấy mình làm rơi điện thoại dưới sàn xe. Cuộc gọi đã kết thúc. Anh có gọi lại vài lần nhưng không được, những lo lắng lúc này trở dậy dày đặc giống như màn đêm trước mắt. “Cô ấy kêu cứu”, Trường nghĩ mà không dám tưởng tượng ra chuyện kinh khủng nào có thể xảy đến với My, giờ biết đi đâu để tìm cô ấy đây. Trong lúc rối bời, Trường lục tìm danh bạ điện thoại những người có liên quan tới My. Đột nhiên anh nhớ tới Hoàng, người này làm ở tổng đài, có thể nhờ vả cậu ta tra cứu vị trí cuộc gọi hoặc nơi phát ra tín hiệu cuối cùng của số điện thoại cô ấy. Ngay lập tức Trường gọi cho Hoàng, may sao đang trong giờ trực của cậu ta, sau khi nghe anh giải thích qua loa, Hoàng đồng ý tìm giúp anh và nói khi nào có kết quả sẽ báo lại cho anh ngay.

Trường tiếp tục chạy xe tới bệnh viện, anh muốn biết trước khi bỏ đi, vợ chưa cưới của anh có biểu hiện gì khác thường không. Phải nói rằng lúc đó anh rất căng thẳng, nhưng trực giác anh lại không tập trung về phía trước, thỉnh thoảng Trường vẫn liếc sang cửa kính bên trái, anh cảm giác mái tóc vừa rồi rất quen. Chẳng là anh từng mua cho My một bộ tóc giả, màu đen nhánh, dài tới eo, bằng với chiều dài của những sợi tóc ngoài kia. Nghĩ lại mới thấy, gần đây có rất nhiều chuyện kỳ quái xảy ra, khiến cho anh phải nghi ngờ là, những chuyện đó đều liên quan tới một chữ “Tóc”.

2. Chương 2

Tô Khánh My, 26 tuổi, được chuẩn đoán mắc ung thư máu giai đoạn hai. Trước đó, My đang tất bật chuẩn bị cho đám cưới sắp được tổ chức trong tháng tới, sự việc không may xảy đến khi cô tới nhà chồng sửa soạn thiệp mời, đột nhiên hai mắt cô hoa lên, đất trời tối sầm lại, mũi đổ máu và ngay lập tức cô ngã quỵ xuống bất tỉnh. Đám cưới bị hoãn lại vô thời hạn, phía bệnh viện yêu cầu xạ trị trong sáu tháng, họ nhắc nhở gia đình nên chuẩn bị tâm lý động viên bệnh nhân. My biết rất có thể nhà chồng sẽ không đồng ý tiếp tục đám cưới nữa, các bác sĩ cũng nói rằng khả năng đậu thai của cô rất thấp, và cô cũng không đủ máu để cung cấp cho thai nhi. Trước cơn bão lòng ghê gớm đó, Trường đã luôn bên cạnh chăm sóc cô, tiếp thêm động lực để cô bước vào giai đoạn điều trị khó khăn.

Anh từ khi nào đã trở thành mạng sống trong cô. Vì vậy sau hai tháng xạ trị, ngày ngày được thấy anh tới thăm nom đều đặn, cô cảm giác mình đã bình tâm hơn rất nhiều. Cho tới tháng thứ ba, khi My bắt đầu có những dấu hiệu của tác dụng phụ sau xạ trị, da cô khô nứt và tóc rụng, sang tháng thứ tư thì da đầu cô đã lộ rõ từng mảng lớn, tóc cũng mỏng hẫ đi. My dần lo sợ, có thể Trường vẫn đến thăm cô, nhưng khi nhìn thấy bộ dạng cô như vậy, chắc chắn anh sẽ cảm thấy chán ghét. My luôn có suy nghĩ rằng, anh đang dần lãng tránh cô, càng ngày anh càng ít nhìn cô hơn, hoặc là nhìn đi nơi khác hoặc cúi vào điện thoại.

Cô từng nghĩ, nếu rụng hết tóc, chắc anh sẽ bỏ rơi cô, anh đã 32 tuổi, nếu cô không nhanh chóng khỏi bệnh, có thể gia đình sẽ giục anh cưới người khác. Lúc đó cô biết làm sao, cô lấy thân phận nào mà giữ chân anh, rồi đây cuộc đời cô chẳng biết phải về đâu. Chính suy nghĩ ấy đẩy My rơi vào trầm cảm, cô không muốn gặp ai, không muốn nói chuyện với ai, ngoài Trường. Tính chiếm hữu trong cô chưa bao giờ mãnh liệt như vậy, dường như mỗi giây mỗi phút, My đều muốn chiếm lấy anh cho riêng mình, cô đâm ra dè chừng với tất cả những người xung quanh và không còn tin tưởng bất cứ ai.

Các bác sĩ phát hiện ra chứng trầm cảm của My sau đó một thời gian, khi mà cô gần như trơ với mọi tác động ngoại cảnh. Họ đã cho cô dùng thuốc, nhưng một thời gian dài sau tình hình vẫn không có tiến triển. My bị ám ảnh bởi mái tóc đang rụng đi hằng ngày của mình, bây giờ bệnh đã chuyển sang giai đoạn chống đối. Cô tấn công lại các y bác sĩ, vô tình họ phát hiện ra thuốc mà bình thường cô phải uống, đều bị dắt vào các khe giường, cô chỉ ngậm chúng trong miệng mà không nuốt. Sau khi các y bác sĩ rời đi, My lập tức nhổ thuốc ra và nhét vào tất cả những chỗ xung quanh giường nằm. Lượng thuốc tìm thấy dưới khe giường nhiều tới mức vốc được thành nắm. Chính vì vậy mà việc điều trị trầm cảm cho My trở lên nan giải.

Trường là người duy nhất cô tin tưởng, lời nào anh nói ra cô đều nghe theo. Các bác sĩ đã gặp anh để trao đổi về tình hình của cô, Trường hiểu mình phải làm gì, anh cố gắng dành nhiều thời gian hơn nữa để được chăm sóc cho My, nói thật nhiều chuyện để giúp cô khuấy khoa, hơn tất cả, anh còn hứa chỉ cần cô khỏi bệnh thì hai người sẽ tổ chức đám cưới. Có một điều băn khoăn trong lòng My bấy lâu nay, khi nghe những lời này, cô mới lên tiếng giải bày:

- Tóc em rụng hết như vậy, liệu có thể làm cô dâu được không?
- Tóc rụng có thể mọc lại, quan trọng là sức khỏe của em, chỉ có uống thuốc mới nhanh khỏe được, khi nào tóc mọc dài rồi chúng ta làm đám cưới – Trường âu yếm đáp.
- Không, em muốn ra viện là làm đám cưới luôn.

Trường nhìn ánh mắt tha thiết của My lúc đó, anh mỉm cười, nói:

- Em có muốn anh tặng quà cho em không?
- Có, quà gì của anh em cũng thích hết.
- Vậy tới đây anh sẽ tặng em, còn bây giờ em mau uống thuốc đi, bác sĩ sắp vào kiểm tra rồi.

Thứ mà Trường nghĩ tới, đó là một bộ tóc giả giống với mái tóc trước đây của My. Cô đã luôn hành diện với mái tóc dài đen mượt của mình, hiện tại My trở lên như vậy một phần là vì cú sốc khi mất đi niềm kiêu hãnh đó. Anh sẽ đặt cho cô một bộ tóc giả y hệt như vậy, hy vọng khi đội nó lên, My sẽ lấy lại được tinh thần, cũng có thể tạm thời dùng cách này giúp cô vững tin và tiếp tục điều trị.

Trên đường trở về, Trường suy nghĩ rất lung tới dự định đó. Một mái tóc đen dài bóng mượt, khi chạm vào cảm giác thật mềm mại, nghĩ là vậy nhưng để hình dung ra thì hơi khó. Nếu có hình ảnh thực tế ở đây, chắc Trường sẽ đỡ phải phân vân. Cùng lúc đó, đèn đường vừa chuyển sang màu đỏ, anh dừng xe, ngay phía trước là một chiếc xe bus, Trường nhìn lướt qua cửa kính sau xe, đột nhiên anh khựng lại.

Ngồi ở hàng ghế cuối có ba người, đều là nữ, hai người buộc tóc, duy có người ngồi giữa là xòa tóc. Tóc người kia dài trùm lưng, màu đen tuyền và thẳng tắp, trùng khớp là Trường đang nghĩ về một mái tóc như vậy, ngay lập tức anh bị nó thu hút. Nhưng nhìn một lát, anh chợt thấy có gì đó bất hợp lý. Người kia ngồi trong xe bus, cửa sổ đóng chặt, điều hòa thốc từ trên xuống, vậy vì sao tóc người đó lại đang bay ngược từ dưới lên, gần như là tốc đến tận cổ. Nhìn kỹ thì lại không giống đang bay, kiểu như có ai đó liên tục hất tóc từ dưới lên, động tác lặp đi lặp lại không ngừng.

Cứ như thế, mái tóc bay tung lên rồi lại rủ xuống, kinh ngạc hơn cả là người kia vẫn ngồi yên, hết sáu mươi giây đèn đỏ, Trường không rời mắt khỏi cảnh tượng kỳ quái đó. Chẳng lẽ là do cô ấy dùng tay hất tóc, nhưng tay cô ấy vẫn buông thõng và vai thì trùng thế kia, nghĩa là cùng lúc Trường vấp phải điều kinh ngạc thứ hai. Anh thấy tư thế của cô gái có phần bất thường, so với hai người ngồi cạnh, vai và tay của cô gái gần như dốc đứng, bình thường khi ngồi vai sẽ phải vuông góc với thân, ngay cả đứng vai cũng vẫn gồ lên, buông thõng như vậy không phải đứng, không phải ngồi. Chỉ có thể là bị treo.

Trong đầu Trường hiện lên hình ảnh một người treo cổ, toàn thân lơ lửng, bả vai trùng xuống, ép cho hai cánh tay dính sát vào cơ thể, đầu cúi gập lại và cổ bị sức nặng của cơ thể kéo cho lệch đi. Bất giác gai ốc anh nổi đầy hay cánh tay, điều hòa trong xe thốc vào mặt lạnh toát, mắt anh nhìn trần trần cô gái có mái tóc bay bay trong xe bus. Chưa hết, điều đáng sợ nhất khi đang mãi nhìn mớ tóc đó là Trường chợt phát hiện cô gái này không có gáy, đúng hơn là anh thấy tóc cô ấy cứ bay lên mãi, cảm giác như không dính vào da đầu vậy. Ẩn sau mớ tóc là một khoảng tối đen, anh ghé mắt ngược lên, mắt một lúc mới thấy được nửa khuôn mặt lộ ra. Mặt người kia cúi sâu, cảm chạm tận cuống cổ, anh chỉ thấy được từ trán tới sống mũi người đó. Trường khiếp đảm tới tái mặt, trong lòng run sợ, một người chết treo trên xe bus, cô ấy còn đang mặt đối mặt với anh. Lại nói, hai người bên cạnh dường như không thấy gì kỳ lạ, chốc chốc họ lại quay sang nói với nhau vài câu, có khi còn cười khúc khích.

Bim! Bim!

Có tiếng còi bíp còi ing ỏi từ phía sau. Vường nhìn vào gương chiếu hậu, rất nhiều xe đang mất bình tĩnh nháy đèn về phía anh, đèn xanh bật sáng từ lúc nào, chiếc xe bus kia cũng đã đi xa cả chục mét. Trường đạp chân ga, anh cho xe chạy từ từ, dù rất muốn vượt nhưng càng đến gần anh càng thấy hoang mang.

Lòng hiếu kỳ khiến anh phải ngược mắt lên cửa kính sau xe bus một lần nữa. Ba người bọn họ vẫn ngồi đó, hai người bên cạnh nói chuyện rất hăng say, nhưng, Trường cùng lúc thấy cô gái đó quay mặt sang một bên, miệng cười nói, đầu còn nghiêng nghiêng như lắng nghe câu chuyện của bọn họ. Cô ấy thật sự còn sống, thậm chí vẫn đưa tay vuốt tóc mỗi khi cao hứng, tư thế ngồi hoàn toàn tự nhiên, nhất là mái tóc kia, nó đâu có bay lên. Trường nhấn chân ga, xe anh vọt lên trước, trong giây lát anh đã nghi ngờ vừa rồi mình nhìn nhầm, nhưng điều đó quá vô lý.

Nhớ lại cảnh tượng mấy phút trước, anh bị mái tóc đen dài thẳng tắp ấy thu hút, sau đó mới là những hình ảnh ma quái hiện ra. Muốn tìm một cái cớ nào phù hợp hơn cũng không thể, đơn giản là vì anh đã suy nghĩ quá nhiều về một vấn đề, như ở đây là chuyện mái tóc, tự nhiên trong đầu sẽ nảy sinh những liên tưởng, có thể tích cực hoặc tiêu cực, cốt là để đạt được mục đích đó. Cái này gọi là chứng tự kỷ ám thị. Lại đang có sẵn áp lực trong đầu, chắc vì vậy mà những hình ảnh kỳ quái kia mới xuất hiện. Dầu vậy Trường vẫn không hiểu vì sao mình lại nghĩ tới một người chết treo, thứ ám ảnh anh nhất là mái tóc buông dài của người đó, bất giác anh rùng mình, anh muốn mua một bộ tóc giả, nhưng không phải tóc người chết như vậy.

Mấy ngày sau, Trường tới một cửa hàng bán tóc để đặt mua một bộ cho My. Ông chủ cửa hàng niềm nở đón tiếp anh, ông ta giới thiệu quán này đã có ba mươi năm hành nghề khâu tóc giả, tức là dùng tóc đính vào một lớp vải màu da, tay nghề rất cao, bằng mắt thường sẽ không phân biệt được thật giả. Chất liệu làm tóc cũng đa dạng, rẻ thì có loại làm bằng sợi nilong, đắt thì phải kể đến tóc người thật. Nghe tới đó, Trường hơi chột dạ, anh không hiểu lắm về công nghệ làm tóc giả, nên có hỏi tóc người thật thì lấy được ở đâu. Ông chủ cửa hàng cầm tới một bộ tóc giả bằng tóc người thật cho anh xem, nói rằng những người nuôi tóc dài xong khi cắt đi, sẽ có mấy bà đi thua mua tóc của họ. Sau mới đem bán lại cho ông ấy, chất lượng tóc thường rất tốt. Trường thử vuốt lên mái tóc giả kia, đúng là cảm giác rất mềm, từng sợi bóng mượt, chân tóc được khâu chắc chắn vào lớp vải màu da, so với tóc thật không khác là bao.

Hai người nói chuyện thêm một lát, trước khi rời đi Trường đã đồng ý đặt một bộ tóc giả bằng tóc người thật ở quán ông ta. Kiểu dáng, kích cỡ thế nào, anh đều cẩn thận dặn dò lại, nếu sai sót một chút cũng không lấy. Ra khỏi quán trời cũng đã về tối, Trường lên xe tới viện thăm My, anh báo cho cô biết món quà mà anh đang chuẩn bị sắp sửa hoàn thành, chỉ năm ngày nữa là cô sẽ đón một bất ngờ lớn. Vì chuyện này mà tinh thần My cũng được cải thiện đáng kể, các bác sĩ nói rằng, My đã chăm chỉ uống thuốc và tiếp chuyện với mọi người. Cô ấy vui vẻ kể về món quà bí mật mà anh đang chuẩn bị cho cô, và cả đám cưới của hai người sau đó. Vài tiếng trôi qua rất nhanh, bệnh viện thông báo đã hết giờ thăm bệnh, Trường đứng lên tạm biệt My rồi xuống hầm để xe.

Bệnh viện xây một hầm để xe đối diện với dãy nhà xác và nhà hỏa thiêu. Hiều đơn giản là cửa ra của hầm gửi xe nằm phía sau dãy phòng khám chữa bệnh, bên kia lối đi là khu nhà đặc biệt, tầng một là nhà xác, nhà hỏa thiêu, tầng hai, ba, bốn là dùng để chứa tiêu bản người và thực hành giải phẫu. Không khí ở đây khi trời tối rất âm u, chỉ phải đi một đoạn đường ra cổng chính thôi mà Trường đã thấy không được thoải mái.

Xe của anh để ở một góc khuất sáng, bên cạnh có một chiếc Lexus trắng bốn chỗ. Trong xe có ánh sáng, chắc ai đó vừa vào xe, họ sắp rời đi giống anh. Trường thoáng nghĩ và bấm khóa xe, vừa đi qua đầu xe kia, anh hơi liếc mắt nhìn người bên trong. Chợt chân anh dừng lại, ánh sáng từ đèn trần xe chiếu ra một khung cảnh hết sức hãi hùng.

Người bên trong hai tay thả ra cạnh ghế, đầu ngửa về phía sau, vì ánh sáng quá rõ nét nên Trường có thể quan sát được đó là một người phụ nữ, tóc xõa dài trùm lên tựa ghế, ngay chính giữa mặt người đó bị đục một lỗ xuyên từ trước mặt ra sau đầu. Lỗ hổng to bằng nắm tay trẻ con, giống như bị một ống sắt đâm trúng, máu tươi ứa cả chiếc áo người ấy mặc. Hai mắt người kia trợn trừng lên trần xe, máu chảy từ hốc mắt ra hai bên mang tai, vai người đó thỉnh thoảng vẫn giật lên vài cái. Sau mỗi hồi co giật, máu lại ộc ra nhiều hơn, Trường bị cảnh tượng trước mắt dọa cho chết lặng. Muốn gọi người nhưng lại không thể, cổ họng anh đã nghẹn cứng rồi.

Chứng kiến thảm cảnh rùng rợn như vậy, dù là ai cũng phải thấy hoảng loạn, Trường đảo mắt nhìn quanh cầu cứu, anh cố gắng lên không biết làm gì, hai tay không ngừng run lên. Đầu óc anh quay cuồng và cổ họng nôn nao khó tả. Giữa cơn chấn động tâm lý đột ngột đó, một câu hỏi chợt lóe lên trong suy nghĩ của Trường, cô ấy đã chết rồi phải không? Để chắc chắn, anh quay lại nhìn thêm lần nữa, với vết thương nghiêm trọng

như vậy, hẳn là cô ấy phải chết tấp lự rồi. Nhưng, cùng lúc đó anh lại thấy đầu người phụ nữ kia chuyển động, tần suất dao động nhanh kinh khủng.

Trường nhìn xoáy vào lỗ thủng trên mặt người đó, có cảm giác từ bên trong đang ẩn chứa một bí mật gì ghê gớm lắm. Tay anh vô tình siết chặt hơn, gần như quên đi sợ hãi, anh muốn biết thứ bên trong đầu cô ta là cái gì. Máu bắn tứ tung, trên kính xe, vô lăng và ghế phụ bên cạnh, người phụ nữ lắc đầu dữ dội như ngồi trên ghế điện, thỉnh thoảng lại bay ra vài mẩu óc nát như bã đầu phụ. Tim Trường đập thùng thùng trong lồng ngực, anh nhào người lên trước xe, căng mắt nhìn cảnh tượng ma quái phía trước.

Choang!

Trường giật mình lùi nhanh mấy bước, mồ hôi lạnh toát đầy trán, mắt anh vẫn còn nguyên vẻ kinh hãi đối với cảnh tượng vừa rồi. Ánh đèn cốt của xe bật sáng, anh bị nó làm cho lóa mắt, vội vàng lấy tay che bớt ánh sáng lại, Trường nheo mắt nhìn qua kẽ tay. Người phụ nữ trong xe đang ôm vô lăng, mặt cô ta hoàn toàn lạnh lặn, không có một vết xước nào trên đó, anh kinh ngạc buông tay xuống, hai mắt trân trân nhìn người trong xe. Cô tay thấy anh đứng chắn trước lối ra lâu như vậy, còn liếc vào xe nhiều lần với thái độ hết sức kỳ quái, trên mặt đã lộ vẻ khó chịu. Bực mình, người phụ nữ nhấn còi liên mấy lượt, cả nhà xe đầy những tiếng còi chói tai, âm thanh đó đủ lớn để Trường hoàn hồn. Anh nhận ra mình đang đứng trước đầu xe của người phụ nữ, anh vội vàng bước tránh sang một bên. Cho tới khi xe kia đã đi khỏi, Trường vẫn suy nghĩ mãi về những gì anh nhìn thấy ít phút trước.

Chân thực như vậy, anh trầm nghĩ, cảm giác sợ tới run người vẫn còn đây, tim vẫn đập như trống giục trong lồng ngực, Trường chợt nhớ lại. Trước khi anh bị ánh đèn làm cho chói mắt, anh đã thấy một điều kinh khủng hơn hết thảy, khiến cho não bộ khắc sâu hình ảnh đó. Tóc, rất nhiều tóc từ trong lỗ hổng trên mặt người phụ nữ tuôn ra, giống như nó đã ăn rỗng đầu người đó, rồi theo máu trôi ra ngoài, đột ngột như một dòng thác nhỏ, mớ tóc bết máu ngập đầy lỗ hổng, nó kéo dài tới tận ngực cô ta.

Nhưng tất cả chỉ là tưởng tượng, Trường thở dài, chắc do công việc của anh gần đây không được tốt, căng thẳng ban ngày khiến anh mệt mỏi quá nhiều rồi. Bất giác anh đưa tay lên nheo nheo mi tâm, trong lòng có chút bất mãn, Trường vào xe, anh không về nhà ngay mà chạy tới một quán rượu nhỏ. Bên trong không có nhạc, vắng khách và có vài người anh quen đang uống rượu ở đó. Vì thế anh nhập bọn với họ, phương pháp giải tỏa này đơn giản mà hiệu quả không ngờ, rất nhanh sau đó anh đã quên đi phần nào ám ảnh, uống một chút cảm giác cũng thoải mái hơn hẳn. Tối khi ngày mới đã sang, đồng hồ điểm 1h sáng, Trường mới trở về nhà, trong lòng nhẹ bẫng.

Năm ngày sau, anh quay lại quán bán tóc, ông chủ lấy cho anh bộ tóc giả mà anh đã đặt. Độ dài, kiểu dáng, màu sắc, quả thật anh thấy nó rất hoàn hảo, trong đầu Trường liên tưởng tới lúc My đội nó lên, cô ấy sẽ cảm thấy hạnh phúc thế nào. Vì vẫn còn việc phải giải quyết nên anh để mái tóc vào trong xe, tới cuối ngày, khi đã về nhà, anh mới nhớ tới nó. Trường nghĩ giờ đã muộn, bệnh viện cũng không cho vào thăm nữa, để mai rồi anh qua tặng My vậy. Bộ tóc giả được để gọn trong chiếc hộp giấy, Trường vào nhà, anh đặt nó lên bàn và đi thay quần áo.

Trong phòng tắm, anh vốc nước lên mặt, khi nước trôi hết, nhìn khuôn mặt mình trong gương, hai mắt đã có quầng thâm và má hốc đi trông thấy, có lẽ anh nên chú ý tới sức khỏe của bản thân một chút. Bỗng Trường giật mình. Có bóng người vừa xuất hiện, anh chắc chắn mình không nhìn nhầm, gương đặt đối diện với cửa ra vào nhà tắm, từ cửa đó đi thẳng là đến cửa sổ lớn hướng ra ngoài trời, trên cửa có một khung kính mờ, ánh sáng bên tòa nhà đối diện có thể lọt qua tấm kính, bất thành linh một bóng đen vừa che khuất chùm sáng đó. Trường định thần, anh quay lại, vẫn là ánh sáng bên ngoài chiếu qua, không thấy bóng đen đâu nữa. Trường nhìn giấy lát, chắc chắn không thấy gì, anh nghĩ có khi là ai đó vừa đi lại ngoài đường thôi, vậy nên anh lại yên tâm rửa mặt tiếp.

Đây là tầng 10, ngoài kia cũng không phải ban công, đi lại thế nào được. Ngay lập tức Trường ngẩng mặt, trong gương lại là bóng đen kia, giờ thì nó in thành hình rõ rệt lên tấm kính, anh thấy đó là một cái đầu thon dài, đúng hơn là nó giống như một người xoa tóc đang đứng áp vào tấm kính. Trường bồn chồn, anh quay phắt lại, trong đầu như muốn nổ tung, rõ ràng bóng đen kia đang đứng ngay đó, nhưng chỉ một phần mấy giây đã biến mất. Anh hoang mang, mắt nhìn tấm kính rất lâu, nhưng vừa liếc vào trong gương lại thấy bóng đen đó hiện lên. Đường nét trong gương rõ ràng vô cùng, cái đầu đó như được treo ngay ngoài cửa vậy.

3. Chương 3

Trường cầm chiếc kéo nhỏ trong khay đồ dùng lên, anh nghi là có người đã đột nhập vào phòng, chính kẻ đó đang đứng thập thò ngoài cửa kia. Hẳn đoán anh ở trong này nên không để ý thấy, phải hành động trước khi hấn ra tay, để lát nữa kẻ đó mang theo vũ khí ập vào, tính mạng anh sẽ gặp nguy hiểm. Trường nắm lấy tay cầm trên cửa, nuốt một ngụm nước miếng, anh hồi hộp siết chặt chiếc kéo. Phăng một tiếng. Cửa nhà tầm mở toang, Trường đứng thủ thế trước cửa, lưỡi kéo chìa ra ngoài, nhưng trước mặt anh hoàn toàn trống không. Anh liếc sang hai bên trái phải, tay mở hết đèn phòng lên, mọi góc ngách xung quanh đều được chiếu sáng.

Bước khỏi nhà tắm, Trường hăm hăm đi một vòng quanh phòng ngủ, ra tới phòng khách, trong bếp, không thấy gì khác lạ, đang nhìn quanh, mắt anh chạm tới chiếc hộp để trên bàn kính. Nắp hộp bị kênh lên, tạo ra khe hở cỡ nửa gang tay. Trường nhủ mầy, anh mở nó ra khi nào, từ lúc mang vào nhà anh đâu có động tới cái hộp đó, nhưng, nếu anh không mở thì ai vào đây. Để xua đi cái suy nghĩ vô lý đó, Trường nghiêm nhiên nhận mình đã mở nắp hộp ra, anh đi kiểm tra quanh nhà thêm vài vòng nữa, chắc chắn là không có ai rồi, Trường mới quay lại phòng khách. Anh ngồi lên ghế, mắt nhìn cái hộp đã mở, tính đặt chặt lại, nhưng khi nhắc nắp hộp lên, mái tóc cũng rủ ra theo, đuôi tóc xòa ra bàn như một cái đầu người gục xuống đó.

Trường vuốt vuốt nó gọn lại, anh nhắc mái tóc lên, chất liệu thật đẹp, thậm chí khen một câu, bắt giắc tay anh luồn vào suối tóc, từng sợi suôn mềm như núm lấy bàn tay anh. Cầm giắc mềm và mát dịu, nếu ai đã từng chạm vào tơ lụa sẽ nghĩ đây rất giống thứ chất liệu xa xỉ đó. Ngắm nghía nó một hồi, dưới ánh sáng nhẹ nhàng, mái tóc óng ả dường như sống động hẳn lên, khiến cho người nhìn cứ muốn vuốt ve nó mãi. Đột nhiên anh nghe thấy tiếng tin báo trên điện thoại, vì công việc bận rộn không có nhiều thời gian theo dõi tin tức, anh đã cài một ứng dụng đọc báo cuối ngày trong máy. Trường cầm theo mái tóc đi ra móc treo quần áo để lấy điện thoại.

Anh không muốn làm cho mái tóc bị cuốn nếp nên đã treo luôn nó lên móc, ngay trên chiếc áo sơmi, thoát nhìn rất giống như ai đang đứng cúi đầu, rũ tóc, người mê tín thường rất kiêng kỵ việc làm đó. Trường không để ý, tay anh cầm điện thoại lướt lướt, rất nhiều tiêu đề hiện ra, đột nhiên anh thấy một hàng tít đập vào mắt: “Nữ sinh tự vẫn trong phòng riêng.” Bài đăng nói về một cô gái trẻ tuổi, cách đây mười ngày người thân phát hiện cô ấy chết trong phòng ngủ, cổ thông qua một sợi dây treo trên trần nhà. Đặc biệt trong tay cô ấy cầm một chiếc kéo, tay còn lại nắm một mớ tóc dài. Phần lớn mọi người đặt nghi vấn xung quanh chi tiết này, vì người chết có mái tóc ngắn, chỉ trím tới gáy, trong khi mớ tóc kia phải dài ngang eo.

Đọc tới bình luận bên dưới, họ cho rằng cô gái đã bị giết hại, dù không có dấu hiệu xô xát nhưng chút tóc kia rất có thể được cắt từ đầu của hung thủ. Người khác lại phản bác, nếu đúng là tóc của hung thủ thì tại sao người đó lại không phi tang đi, để lại hiện trường như thế chẳng phải quá lộ liễu, hay kẻ đó muốn thách thức pháp luật? Trường nhìn chằm chằm vào bức ảnh chụp lại hiện trường được cộng đồng mạng truyền tay nhau, anh thấy hình ảnh này rất quen mắt, giống như đã từng được thấy cách đây không lâu. Cô gái treo người trên cao, vai và tay buông thõng, đầu cúi gập vào cổ, chỉ khác là tóc lần đó dài, có khi phải tới ngang eo. Chính là nó, đây rất giống với lần anh thấy người còn gái ngồi sau xe bus, cũng tư thế này, hình ảnh trong điện thoại chợt động dậy trước mắt Trường. Thay vì một xác người cứng đờ, anh thấy cô gái cười cười, tay vuốt tóc, rồi khuôn mặt bỗng méo mó biến dạng, tay cầm kéo giằng co muốn cắt mái tóc dài kia đi. Nhưng chỉ sau một đường kéo, cô gái như hóa điên, sợi dây từ đầu thông vào cổ và giật ngược người cô ấy lên, chân tay cô gái thả lỏng và đung đưa như con lắc.

Tay Trường run lên, anh lập tức rời khỏi bài viết đó, ngón tay chuyển sang điểm tin khác, còn chưa hết hoảng hồn, mắt anh lại thấy một tiêu đề: “Ông sát tại công trường T rơi từ trên cao xuống, gây tai nạn một người tử vong.” Tay anh tự động nhấp vào bài viết, bức ảnh đầu tiên ghi lại hiện trường, anh nhận ra kia là con Lexus trắng bốn chỗ, cửa kính trước đã bị ống thép làm vỡ vụn, người ta không chụp cận cảnh nạn nhân, chỉ thấy ống thép xuyên từ ngoài vào sâu trong xe, máu bắn khắp cửa kính và xung quanh ghế. Người viết nhận định nạn nhân là phụ nữ, trong ảnh thấy được hai cánh tay thả bèn thành ghế, từ vai tới ngực đầy máu, tư thế ngửa đầu ra sau. Trường nhìn tới thất thần, có phải đây là người phụ nữ anh bắt gặp

trong hầm xe bệnh viện, cô ấy thực sự đã gặp tai nạn. Năm ngày trước anh thấy cô ấy chết, tai nạn xảy ra cách đây hai ngày.

Tính ra những gì anh thấy so với thực tế diễn ra khoảng cách là ba ngày. Mỗi liên hệ ở đây là gì, Trường nghĩ mà da đầu tê rần, ảnh người phụ nữ kia lúc còn sống, tóc ôm mặt, không dựng mà anh lại thấy một mái tóc bí ẩn xuất hiện, nó có vai trò gì trong chuyện này? Anh rời mắt khỏi màn hình điện thoại, trước mặt là tấm kính cửa sổ phản chiếu lại hình ảnh phía sau lưng anh. Tự nhiên anh lại chú ý tới chiếc móc treo quần áo, mái tóc đen dài đã biến mất.

Tim Trường nhảy lồi một nhịp, còn tưởng anh đánh rơi cả chiếc điện thoại đang cầm trên tay, ngay lập tức anh quay đầu lại, trên móc trống trơn. Trường liếc mắt, hóa ra mái tóc đang nằm dưới đất, cách anh vài bước chân, nó rơi từ trên móc treo quần áo xuống, phần đầu hướng về phía anh. Nhìn thế nào thì nó cũng chỉ là một mái tóc vô tri vô giác, làm gì có chuyện nó hại chết người, từ khi nào anh lại trở lên sợ bóng sợ gió như vậy. Hơn nữa mái tóc này trông không có gì nguy hiểm, Trường thở dài, anh cúi xuống nhặt mái tóc lên, phải qua một chút, đúng là nó rất bình thường, anh cẩn thận cất nó vào trong hộp và đậy chặt nắp lại. Một mối khiến anh không muốn nghĩ thêm gì nữa, bây giờ anh chỉ muốn ngủ một giấc thật sâu, quên đi hết những vướng mắc trong đầu mình.

Ngày hôm sau, Trường mang hộp quà tới tặng cho My. Anh tưởng sẽ được thấy khuôn mặt vui mừng của cô, nhưng My chỉ nhìn nó chăm chăm, biểu cảm có phần kinh ngạc. Anh muốn cô đội nó lên, My nhìn anh háo hức như vậy, sao cô có thể từ chối. Sau khi chỉnh lại mái tóc một cách ngay ngắn, hai người cùng nhìn vào gương, khuôn mặt anh rạng rỡ hẳn lên. Trái lại với cảm xúc của Trường, mặt My càng lúc càng tái đi, hai má cô ngấy dại, thần thái bộc lộ sự sợ hãi. Ngay lúc đó, My giật mái tóc xuống, mắt không dám nhìn vào gương nữa. Trước hành động đó, Trường hết sức kinh ngạc, anh hỏi:

- Em không thích mái tóc này sao, anh đã cố đặt nó giống với mái tóc cũ của em.

My ngược ánh mắt sợ sệt lên nhìn anh, trong lúc hoảng hốt, cô lại nghe thành: “Em không thích anh sao...” Không có chuyện đó, sao em lại không thích anh chứ, cô vội vã níu lấy hai tay anh, giọng gần như sắp khóc:

- Có mà, em thích, rất thích...

Anh nhìn cô mà lòng xót xa, có lẽ My chưa chấp nhận được thực tế này, anh nên cho cô thời gian để quen với thay đổi lớn ấy. Trường ôm lấy bờ vai đang run lên của My, anh siết vòng tay bao bọc lấy tấm lưng nhỏ bé, cô ghé sát vào ngực anh, thổn thức. Nghe giọng anh vọng qua lồng ngực:

- Anh hiểu, em đừng vội, rồi từ từ em sẽ quen thôi, tới khi em khỏi bệnh, chúng ta sẽ làm đám cưới, nếu tóc em không mọc kịp thì em hãy dùng tạm mái tóc này, em vẫn sẽ là cô dâu đẹp nhất của anh, đừng lo lắng gì cả.

Những lời ảm áp của Trường, nếu là trước đây hẳn sẽ khiến cô lịm đi trong hạnh phúc, nhưng hiện tại, vì sao thâm tâm cô lại dao động như vậy. Một nỗi sợ hãi vô hình dần lấn át suy nghĩ My. Thứ khiến cô sợ hãi vừa rồi, rõ ràng như vậy mà chẳng lẽ anh không thấy?

4. Chương 4

Trong gương không phải là My với mái tóc dài thẳng tắp, khuôn mặt cô nhìn thấy hoàn toàn khác biệt, khiến cô phải kinh hãi rụng rời, thực chất vì cô biết đó là ai. Đã từng có một thời cô thích gây sự đánh nhau trong trường, rồi biến cố xảy ra, cô gần như thay đổi hoàn toàn, con người hiện tại được hình thành sau biến cố đó. Điều gì có thể khiến một người thay đổi đột ngột như vậy. Chuyện đó liên quan tới mạng người, dù là gián tiếp hay trực tiếp hại chết người khác, cảm giác cũng đều giống nhau.

Tới khi Trường tạm biệt cô để rời viện, My lập tức vít mái tóc vào hộp, cô không dám làm vậy khi có mặt anh. Cô biết anh đã đặc biệt mua nó cho cô, không lẽ nào cô lại khiến anh thất vọng, biết đâu anh lại sinh ra chán ghét, rồi vì thế mà anh rời bỏ cô, vậy lỗi là do cô, chắc chắn là do cô mà ra.

My lập tức đẩy nắp hộp giấy lại và nhét nó xuống gầm giường bệnh, tới lúc này cô mới dám liếc vào gương, tự nhiên cô thấy mặt mình vừa nhợt nhạt vừa xấu xí. Cảm giác trong miệng đắng ngắt, số thuốc vừa uống vào đang nghẹn ở cổ, chúng khiến cô khó chịu tới mức phải lập tức chạy vào nhà vệ sinh, dùng tay móc trong họng để nôn ra bằng hết. Là do số thuốc này, My nghĩ, những bác sĩ không nói cho cô biết thuốc này để làm gì, họ bắt cô uống mỗi ngày, làm cho thân hình cô trở lên gớm ghiếc như vậy. Một nỗi căm hờn dội lên trong lòng My, vừa rồi cô còn thấy y tá nói cười với Trường, có phải cô ta đang tán tỉnh anh không. Anh là mẫu đàn ông hấp dẫn như vậy, chắc chắn cô ta sẽ muốn ve vãn anh. Cô ôm ngực thở dốc, hai hàm răng nghiến chặt, chỉ nghĩ tới đó thôi mà My hận không thể lao tới cắn xé cô ta, khiến cô ta không còn mặt mũi nào để gặp anh nữa.

Tối hôm đó, đến giờ uống thuốc, My đang ngồi trên giường, y tá tới trao thuốc và nước để cô uống, lại chiêu thức cũ, cô ngậm chúng trong miệng, y tá nghĩ bệnh của My đã thuyên giảm nên không chú ý. Sau khi cô ta rời đi, My lập tức nhả hết thuốc ra, cô nhét chúng xuống khe giường, tiếp theo cô rón rén đi theo tới cửa. Bên ngoài là y tá đang đứng ghi chép gì đó, cô ấy đứng quay lưng lại với My, cô thấy đuôi tóc dài của y tá đung đưa, nhìn mà cô chỉ muốn nhào tới cắt trụi nó. Trở lại giường. My nằm quay mặt vào tường, cô trừng trừng nhìn cái màu trắng lạnh lẽo trước mặt, đôi mắt cô tối sầm lại.

My không hề biết, khi cô y tá rời đi, từ dưới gầm giường có một vật thể bò ra. Những sợi tóc dài quấn lấy nhau như cánh tay, lan ra thành một bóng đen khắp mặt sàn, nó muốn bò lên thành giường, nhưng đột nhiên My lại cho chân xuống xô dẹp, trong giây lát bóng đen lập tức rụt lại. Nó im lặng thu mình lại sâu dưới gầm giường, trở về với chiếc hộp đã hé mở và nằm im vào đó. Tiếng tóc loạt xoạt cọ vào thành giấy, nghe như trăm nghìn chân rết bò vòng quanh, càng giống hơn cả là tiếng bàn tay sờ soạng muốn thoát ra khỏi không gian chật hẹp.

Sau hai ngày không uống thuốc, My bắt đầu mất ngủ, ban đêm mỗi khi cô nhắm mắt lại, ác mộng lập tức ập đến. Lần nào cũng là một hình ảnh, lặp đi lặp lại, dù cố gắng xua nó ra khỏi suy nghĩ, My vẫn thường trực nhìn thấy nó. Đó là quá khứ mà cô muốn chôn vùi rất lâu rồi, cách đây mười năm, khi My vẫn còn là một nữ sinh cấp ba. Tính chiếm hữu vốn là bản năng bộc phát từ ngày đó, cô yêu một anh lớp trên và chỉ muốn anh là của mình. Vì vậy khi thấy anh thân thiết với người con gái khác, cô đã rất tức giận, sau vài lần bắt gặp, người con gái đó liền trở thành cái gai trong mắt My. Rồi một buổi chiều muộn, khi tan trường về, My chặn đường cô gái đó, dọa nạt và đánh đập cô ta.

Ác nghiệt hơn là My còn dùng kéo để cắt tan mái tóc dài của người con gái đó, dẫu cho cô ấy cố gắng giải thích và xin lỗi thế nào. My bị cơn ghen che mắt, lưỡi kéo không tự chủ được đã gây ra đại họa, người con gái rơi vào tâm trạng hoảng loạn cực độ. Cô ấy ôm đầu gào thét, sau khi vùng được khỏi tay My, bị tiếng cười man dại của cô ám ảnh tới khiếp đảm, cô gái vội vã bỏ chạy. Vượt qua đám đông chen nhau chỉ chỗ mái tóc giờ đã trở lên nham nhở, họ thấy cô gái lao thẳng vào đường ray, đang lúc có một đoàn tàu chạy qua, cô gái lập tức bị bánh xe lửa cuốn lấy, thân xác bỗng chốc bị xé tan, xương cốt nghiền nát rải dọc đường ray.

Đột ngột tới mức không ai kịp ngăn cản, cứ như vậy họ sợ hãi rời đi, My cũng vội vã bỏ chạy khỏi hiện trường. Về sau nhờ gia đình có điều kiện mà cô thoát khỏi dính líu trong chuyện này, My chuyển trường, tâm lý cô cũng trở lên khác biệt từ đó. Gần như My trở thành một con người mới. Nhưng cảnh tượng về vụ tai nạn thảm khốc vẫn lưu lại trong trí nhớ cô, dù qua bao nhiêu năm vẫn không thể xóa bỏ được. Hiện tại, người cô nhìn thấy sau khi đội mái tóc giả lên, không phải ai khác mà chính là cô gái xấu số hôm đó.

Người con gái ấy không một chút thay đổi, vẫn là dáng vẻ của mười năm trước, mái tóc dài che kín bờ vai, khuôn mặt hiện lên trắng tới chói mắt. Giữ nền da trắng xóa đó là hai tròng mắt đỏ đồng dọc phóng tia nhìn hàn học lại phía My, những tia máu chẳng chịt nổi rõ tới mức con mắt như muốn lồi ra ngoài. Cô đã sợ tới đứng tim khi nhìn vào khuôn mặt đó, vài giây sau, nó bỗng vỡ tan ra, máu bắn thành tia xoắn, cảm giác như tia máu có thể từ trong gương bắn tới người My được.

Cô choàng tỉnh giấc, toàn thân lạnh ngắt, mồ hôi ướt trán, lòng bàn tay siết chặt tới rớm máu. Còn gì có thể kinh hãi hơn khi thấy người chết hiện về giữa cơn mơ như vậy, My co người lại, cô muốn gào thét, muốn khóc lớn lên, nhưng trong cổ họng chỉ bật ra những tiếng “u..u..” giống như tiếng cô gái đâm vào đoàn tàu, đột ngột tới không thốt lên lời. My bịt tai lại, cô không muốn nghe thứ âm thanh ma quỷ đó, nhưng cô càng che chắn thì miệng càng mở lên, giống như có bàn tay vô hình đang banh họng cô ra.

Vài tiếng sau, trời rớt cuộc cũng sáng, y tá vào kiểm tra thấy My ngồi trợn mắt, bịt tai, ngoác miệng trên

giường, họ lay lay cô, và đỡ cho cô nằm xuống. My níu lấy bàn tay y tá, hỏi Trường tới chưa, cô muốn gặp anh. Y tá lắc đầu, họ không biết khi nào thì anh đến. Vậy là suốt ngày hôm đó, My như người mất hồn, thỉnh thoảng lại giật mình một cái, mỗi lần như vậy cô lại dáo dác hỏi Trường ở đâu, y tá vẫn kiên nhẫn an ủi cô. Nhưng trong mắt My, đó chỉ là những lời nói dối không hơn không kém, cô gọi điện cho Trường, anh bắt máy và nói hôm nay có chuyến công tác đột xuất, cô đừng đợi anh, uống thuốc rồi đi ngủ sớm, mai xong việc anh sẽ lập tức tới viện thăm cô. My cúp máy, lo lắng trong lòng lớn dần, tại sao lại đi công tác vào lúc này, anh còn không báo cô một tiếng, có phải anh cũng đang nói dối cô không?

Rồi My lại tự nhủ, đúng rồi, chắc y tá đã nói anh bỏ cô, nó muốn cướp anh khỏi tay cô, nó khiến cô phát điên lên. Còn cả thứ thuốc độc mà nó cho cô uống hằng ngày, đó chẳng có tác dụng gì ngoài việc giết dần cô, tới đây khi cô trở lên thân tàn ma dại, con y tá đó sẽ giết lấy anh. Không thể để như vậy, My vừa nghĩ vừa cắn nát đầu ngón tay cái, cô cắn tới chảy máu mà không biết, lúc đó cô chỉ muốn tìm gặp y tá để giải quyết cô ta. Và đúng lúc nghĩ ngợi đó, y tá lại từ bên ngoài đi vào.

My nhếch miệng cười, nó đến làm gì vậy, cô thấy y tá đẩy một xe đồ ăn nhẹ vào phòng. À, nó còn muốn đầu độc cả thức ăn của cô, muốn cô nhanh chóng chết đi, không đời nào cô ăn một chút gì trên đó đâu. Y tá lấy kéo cắt túi bánh bông lan, cô ấy trao bánh vào tay My, giục giàng dỗ dành cô ăn một chút để lại sức. My nhận chiếc bánh, cô nhìn chằm chằm cây kéo để trên khay, đột nhiên cô nói:

- Chị lấy hộ tôi ngụm nước, tôi đang khát.

Y tá vui vẻ gật đầu, vừa quay đi, My đã nhanh tay chớp lấy cái kéo, cô lặng lẽ rời khỏi giường, tiến tới sát sau lưng y tá. Đúng lúc cô ấy vừa cầm cốc nước quay lại, My lập tức ập chiếc bánh vào mặt cô ấy, rồi đẩy cho y tá ngã ra sau. Đầu bị đập trúng thành bàn khiến y tá choáng váng, My chồm lên, một tay túm tóc, tay cầm kéo, cô liên tiếp cắt xuống mái tóc của y tá. Tới khi trong tay My đã đầy một nắm tóc, cô vội vã đứng dậy, giấu mớ tóc đó vào trong áo, My lao ra khỏi phòng bệnh. Cô thấy nhiều người đang đi lại trên hành lang, ý nghĩ bộc phát lúc đó là phải trốn, cô phải đi tìm Trường.

My cố gắng làm ra vẻ tự nhiên, cô đi nhanh khỏi bệnh viện, đang lúc y tá đi kiểm tra phòng bệnh nên không ai chú ý tới cô. Vì thế mà My đã lên ra ngoài trót lọt, cô đi theo trí nhớ, bước chân vô định, nhưng trong tiềm thức, My tự biến mình đang đi đúng đường, cô sẽ gặp Trường, nhất định sẽ gặp được.

Bệnh viện phát hiện ra y tá nằm ngất trong phòng bệnh của My, tuy chấn thương không quá nặng nhưng tâm lý cô ấy bị ảnh hưởng rất nhiều. Cô ấy hoảng hốt kể lại lúc đó mọi chuyện diễn ra thế nào, My hành động ra sao, sau cùng là cô ấy ngất lịm đi không biết gì nữa. Bệnh viện đã tìm khắp trong ngoài đều không thấy, qua camera an ninh, họ biết được rằng My đã ra khỏi bệnh viện. Người ta liên lạc với gia đình cô, báo cho họ biết vấn đề và bàn bạc cách giải quyết. Dù có cố gắng liên lạc cho cô bao nhiêu lần thì kết quả vẫn là con số không. Cuối cùng họ nghĩ tới phương án là gọi cho Trường.

Nghe tin mà anh nóng lòng sốt ruột vội vã trở về, những chuyện kỳ quái mấy ngày vừa qua khiến anh chịu ảnh hưởng không nhỏ. Trên xe, anh cố gắng tập trung không nghĩ tới điều gì tiêu cực, bằng cách bật radio nghe tin tức, anh tưởng sẽ giảm bớt được căng thẳng ít nhiều. Trên đài đột nhiên nói về vụ “Nữ sinh tự vẫn trong phòng riêng”, tóc mà họ lấy được trong tay cô gái sau khi giám định pháp y. Người ta đưa ra kết luận đó là tóc của một người đã chết cách đây rất lâu rồi. Điều trùng hợp là trong vụ tai nạn họ cùng tìm được mẫu tóc y hệt vậy.

Trường không muốn vì những tin tức đó mà anh thêm hoang mang hơn nữa, anh lập tức tắt đài và đạp sâu chân ga hơn. Những chuyện tiếp theo làm linh cảm xấu trong anh càng lớn dần lên. Anh gọi lại cho My nhưng không được, cô ấy có thể gặp phải chuyện gì, nghĩ mà lòng anh lạnh băng đi. Tới bệnh viện, y bác sĩ thông báo với anh toàn bộ sự việc, họ cũng nói là lại tìm được thuốc nhét trong khe giường và dưới gầm giường có một hộp giấy không. Đó là hộp đựng tóc, có phải là My đã mang theo nó, thứ đó bây giờ bỗng trở thành mối nguy chết người trong mắt Trường. Anh không dám chắc nó có hại thật không, nhưng linh cảm việc cô ấy mang theo nó không hề tốt đẹp chút nào.

Trường vội vã rời khỏi bệnh viện, anh lên xe đi tìm cô ấy. Nhưng biết đi đâu bây giờ, đang lúc tâm thần bất định, điện thoại anh lại rung lên. Trường vội bắt máy, bên kia là Hoàng, cậu ta thông báo đã bắt được tín hiệu của My. Ngay trên đoạn đường anh vừa đi qua, cách đó ba km, đi về phía tay trái. Ngay lập tức Trường quay xe lại, nếu đi hết ba km sẽ qua hết khu vực đồng không, Trường do bản đồ, nơi bắt được tín

hiệu của My là cạnh một khu dân cư, có một con đường ngay gần đó, có thể cô ấy đi men theo con đường ấy. Bằng tốc độ nhanh nhất, Trường phóng tới đó, khi đã vào địa phận dân cư, anh cho xe chạy từ từ, muốn xem có ai giống như My đi trên đường không. Đêm khuya vắng lặng, một bên là khu nhà dân đã tắt hết điện đèn, dọc đường chỉ thấy những cột đèn nhấp nháy, xa xa bên kia là đường tàu chạy qua. Vừa đi anh vừa gọi điện thoại, nếu may mắn có thể cô ấy sẽ nhắc máy khi biết anh ở gần đây.

Muốn quan sát cả hai bên, Trường phải xuống xe, anh chạy dọc khu dân cư, không thể bình tĩnh tiếp được, anh gọi lớn:

- My! My ơi! Anh tới đón em đây, My!

Đáp lại chỉ có bước chân sần sật trên đường và tiếng gió hú trong đêm, đầu đó văng lên một vài tiếng cho sửa ma khô khóc. Bỗng trong bóng tối bên phía đường tàu, Trường thấy có ánh sáng lập lờ hiện lên. Anh vẫn gọi điện thoại này giờ, có thể thấy được chút ánh sáng như vậy, có phải là của My không?

Lập tức anh chạy về nơi phát ra ánh sáng, bước chân hối hả, anh hét gọi tên My tới khản giọng, cổ họng bị gió hong tới bỏng rát. Đúng là cô ấy, anh có thể thấy bóng lưng của người kia, thân hình nhỏ gầy, Trường hét gọi mấy lần, lúc đó người phía trước mới giật mình dừng lại. Sau khi rời khỏi viện, My đã men theo đường nhựa đi lang thang, nơi cô hướng tới là đường tàu, nghe tiếng gọi, My từ từ quay lại. Đối mặt với cô là Trường ở cách xa trăm mét, anh không thấy rõ cô, nhưng bằng ánh đèn điện thoại nhấp nháy, anh biết mình tìm được người rồi.

My lấy tóc của y tá trùm lên đầu, những sợi rời rạc rơi đầy vai cô, những sợi còn vương trên đầu thì lòa xòa che hết mặt mũi. My như sự tỉnh cơn mê, cô thấy trước mắt là Trường đang chạy tới, hai chân cô lảo đảo muốn dừng lại, miệng nói:

- Anh Trường, cuối cùng anh cũng đến gặp em.

- Anh tới rồi đây, em đừng đi đâu cả, anh tới đón em về - Trường nói đủ lớn để My nghe thấy giọng anh trong bóng tối.

- Anh thấy tóc em giờ có đẹp không? Tóc em dài thế này anh có thích không?

- Em thế nào anh cũng thích, anh xin lỗi, em ở yên đó thôi, anh đưa em về, ngoài này lạnh lắm - Trường nói qua tiếng thở dồn dập, chân anh bỗng nặng trĩu.

- Thật vậy à, em... - Đang nói, đột nhiên My im bặt, Trường hốt hoảng nhìn, cách đó không xa anh nghe thấy tiếng tàu hỏa rầm rầm chạy tới.

- SAO ANH LỪA EM? SAO ANH ĐEM NÓ TỚI ĐÂY? ANH MUỐN GIẾT EM PHẢI KHÔNG? - Bất chợt My hét lên, giọng đầy gay gắt, chân cô giật lùi lại phía sau.

- Ai? - Trường kinh ngạc nhìn quanh, ở đây ngoài anh ra đâu còn ai nữa.

- Nó đi ngay bên cạnh anh, bám trên vai anh, nứu lấy người anh kia thôi, anh còn muốn lừa em.

My chỉ thẳng về phía Trường, lời của cô khiến anh lạnh toát sống lưng. Nó là ai, anh nhìn xung quanh, hoàn toàn trống trải, tới một bóng ma còn không có, làm gì có ai khác ở đây. Thứ My thấy khác anh, cô trừng mắt nhìn thân hình nát bấy đàn bám víu trên vai anh, tóc nó xõa dài tới tận eo Trường, đầu nó vắn vẹo, giống như không thể trụ được trên cổ, mỗi bước Trường tiến lại gần, cô như ngửi thấy rõ hơn cái mùi tanh nồng của máu thịt. Nó đang thông cả tay qua vai anh mà với lấy cô, thân thể không lành lặn, từng mảng da rời rạc bám trên xương cánh tay. Nó vươn tay song song với cánh tay anh, mỗi lúc một đến gần, tưởng như có thể chạm vào cô ngay được.

My lùi lại, tới tận giữa đường ray, cô chỉ thấy anh liên tiếp hét gọi, nhưng không rõ là nói gì, hai tai cô ù đi, trong chớp mắt một ánh sáng lóe lên, và mọi thứ lập tức trở về yên tĩnh. Trường đã cố nói với cô có tàu tới, anh cũng muốn chạy đến kéo lấy tay My, nhưng chân anh chỉ có thể nhích từng chút một, toàn thân nặng như đeo đá, hai đầu gối bủn rủn, bất lực nhìn cô đứng đó, giọng nói anh lạc đi. Cho tới lúc ánh đèn tàu hỏa chiếu sáng thân thể My, một giây sau cô liền hóa thành một đồng bầy nhảy dưới bánh xe tàu hỏa, mọi thứ trong anh cũng lập tức chết lặng theo.

Trường suy sụp, chứng kiến cảnh tượng khủng khiếp đó, anh như muốn phát điên, xác Mỹ bị kéo đi hai trăm mét mới có thể dừng lại. Một thời gian rất lâu sau, Trường vẫn bị ám ảnh bởi chuyện xảy ra trong đêm đó. Anh phải bỏ việc để vào viện điều trị, lúc nào Trường cũng như nghe thấy lời cô nói trước khi tàu đến.

“Nó đi ngay bên cạnh anh...”

Trường lại nhìn sang hai bên, trước sau, tóc gáy anh dựng đứng, da đầu tê dại, cả người lạnh toát.

“Nó bám trên vai anh...”

Bất giác Trường sờ tay lên vai, lên lưng, không có gì cả, nhưng vì không có gì nên anh càng cảm thấy sợ hãi.

“Nó níu lấy tay anh...”

Đột nhiên Trường phúi tay, tóc từ đầu rơi xuống chân anh, từng sợi rất dài, càng phúi lại càng thấy nhiều tóc rơi ra. Kinh hoàng quá, Trường vội chạy vào nhà tắm, anh lấy nước té lên hai cánh tay, nhưng nước theo tay anh chảy xuống đồ ngẫu. “Máu”. Trường ngẩng đầu nhìn, đập vào mắt anh là chiếc gương trong nhà tắm, trên đó anh thấy không phải chỉ có bản thân mình, có một cái đầu đầy tóc hiện lên ngay trên vai anh. Sau mái tóc là một khuôn mặt đã vỡ nát, không nét nào còn nguyên vẹn, tới vị trí còn trở lên lộn xộn, Trường nhìn như xoáy vào khuôn mặt đó, bất chợt anh hét lên:

- Là mày!

Một lúc sau, người ta bỗng thấy lửa bùng ra từ trong căn phòng chung cư trên tầng mười, phòng khóa trái, sức lửa khủng khiếp lung nóng không khí. Bên trong phòng có tiếng người gào thét, nghe lại không ra là tiếng kêu cứu, cố gắng để ý có thể thấy đó là:

- Tao giết mày, tao giết mày, mày hại chết người yêu tao, tao phải giết mày...

Tới khi hỏa hoạn được dập tắt, người ta thấy đồ đạc trong phòng đã cháy tới không ra hình dạng, giữa những tro tàn đó, có một xác người co quắp đen như than. Theo điều tra, nạn nhân là Vũ Đình Trường, chủ căn hộ, cách đây hai tháng người yêu bị tàu hỏa cán chết, anh ta bị sốc tới sinh ra tâm thần. Nguyên nhân dẫn tới hỏa hoạn là do nạn nhân tự tắm xăng vào người để đốt. May mắn đám cháy không lan sang các nhà xung quanh, trong đám cháy người ta tìm được một bộ tóc giả vẫn còn nguyên lành, nhưng trong quá trình lưu giữ tại kho, bộ tóc đã bị kẻ gian đánh cắp. Vụ án không còn gì để điều tra, xin phép đóng hồ sơ.

Lại nói, mười năm trước sau khi cô gái vì hoảng sợ mà lao vào đường tàu, thân xác bị xe làm trăm mảnh, không lâu sau có một bà thu mua tóc đi ngang qua hiện trường. Vô tình thấy mớ tóc lấp ở một góc khuất, bà ta vội lấy, rồi đem bán nó cho một nhà làm tóc giả. Nhà đó liền làm sạch và dưỡng cho mái tóc trở lên bóng mượt, trong đêm khâu tóc, người thợ may vô tình để máy khâu xuyên vào tay, đem theo sợi tóc gắn ở đầu kim cắm ngập mạch máu. Tối sáng hôm tiếp theo, người nhà mới phát hiện thợ may kia đã đột tử chết.

Mái tóc đó thực chất đã ngấm máu người thợ may, oan hồn người con gái chết yếu sống lại bên trong nó, người ta vẫn không mảnh may nghi ngờ mà đem nó ra mua đi bán lại rất nhiều lần. Ban đầu nó chỉ muốn tìm được kẻ đã giết hại chủ nhân, nhưng qua nhiều năm, có những người cố tình cất bỏ hoặc hủy hoại nó, về sau họ đều nhận lấy một kết cục đáng sợ.

Qua mười năm, dường như chính nó cũng không nhớ mục đích tồn tại của mình là gì, thỉnh thoảng người ta vẫn thấy nó xuất hiện trong tiệm tóc giả, chờ đợi người chủ xấu số tiếp theo. Giống như một vòng tròn chuyển tiếp, vĩnh viễn không có hồi kết.

- Hoàn -

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/mai-toc-rung-ron>